

1. הנעלים הקרועות

"יהודי היה בירושלים, שסבל רבות מכאבים קשים ברגליו. הוא פנה להתייעץ ברופאים רבים, ניסה תרופות וטיפולים שונים, אבל לא נמצאה ארוכה למחלתו. בצר לו, הגיע לביתו של מרן כדי לבקש את ברכתו.

"בני, אולי עשית בעבר משהו למישהו? האם זכור לך כי פגעת אי פעם באיזה אדם?" שאל מרן לאחר ששמע את בקשתו. היהודי דמם, וקימט את מצחו במאמץ להיזכר. "לא", הוא אמר לבסוף, "איני זוכר דבר".

אבל מרן לא הרפה. "נסה להיזכר", הוא ביקש, ולפתע האיר זיכרון ישן במוחו של היהודי. "אני זוכר כי בהיותי ילד צעיר מאוד, היה בכיתתנו ילד שמחמת העוני היו נעליו קרועות. אני הייתי בין הילדים שלגלגו עליו וצחקו למול הפיות שפערו נעליו".

"אם כן", אמר מרן, "חפש את אותו ילד ובקש ממנו מחילה".

"אבל איך אמצא אותו? הדבר היחיד שאני זוכר הוא ששמו יוסף", הביט בו מרן בעיניים חודרות ואמר: "הבט בי, אני יוסף ואני מוחל לך! מחול לך! מחול לך!" אחר ברכו בברכת רפואה שלימה, ואכן הכאבים הלכו ללא שוב. "

2. האישה שחזרה בתשובה בזכות מרן

מעשה ביהודי שחזר בתשובה אמתית ושלמה, ושינה את דרכיו מקצה לקצה, אולם אליה וקוץ בה... אשתו של אותו יהודי "נותרה מאחור", והיא לא הייתה מוכנה לשנות את דרכיה ומעשיה-ולחזור בתשובה.

בצר לו, פנה אותו יהודי ובא אל לשכתו של מרן זיע"א, המתין אותו יהודי עד שהגיע תורו, וכשנכנס לפני מרן זיע"א סיפר לו את צרתו אודות אשתו...

לשמע דבריו, עודד אותו מרן זיע"א ואמר לו שהוא חשוב כיוסף הצדיק שעמד בניסיון גדול, וכתב לו מרן תפלה מיוחדת שיתפלל על אשתו, והבטיח לו שבעוד חודש היא תשוב בתשובה!

יצא האיש מחדרו של מרן כשהוא שמח ומעודד, והנה כפי שהבטיחו מרן זיע"א, כן היה, כעבור חודש, התעורר ליבה של אשתו לשוב בתשובה... ויהי לפלא!

3. מכשיר ההקלטה

באחד הימים רצה מרן זיע"א לומר בשיעורו דברים שלא רצה שישמעו לאוזני אנשים מחוץ למסגרת המצומצמת של שומעי לקחו, ועל כן צוה אותם שיכבו את מכשירי ההקלטה, וצוה עליהם שלא יקליטו את דבריו.

אולם בחור אחד ניסה להערים, והסתיר את מכשיר ההקלטה כשהוא פועל בתוך כיס חליפתו, מרן התחיל להשמיע את דבריו, והנה לפתע נשמע פיצוץ מתוך הכיס של אותו בחור.

לתדהמת הבחור והנוכחים, מכשיר ההקלטה שהוסתר בכיסו
 התנפץ לרסיסים קטנים, ופני הבחור חפו.
 אז ראו הכל כי מן השמים עושים חפצו ורצונו של צדיק הדור

4. תאומים בשמחה

מעשה ובאו בני זוג למרן וביקשו שיברך אותם שיזכו בזרע של
 קיימא. מרן ברכם בחום. לאחר מכן, כתב הוא דבר מה בפתק,
 קיפל את הפתק

ומסרו לידי בני הזוג ההמומים, תוך שהוא מצווה עליהם שלא
 יפתחו את הפתק אלא רק לאחר שיזכו לזרע של קיימא. בני
 הזוג הלכו בשמחה

לביתם, עם המחשבה שמרן העניק להם "קמע לברכה".
 באותה שנה נולדו להם תאומים, שני בנים. כעת הם פתחו את
 הפתק ומצאו שכתוב

בו שתי מילים בלבד... "אברהם ויצחק". הבינו ההורים, כי מרן
 חזה ברוח קודשו שייוולדו להם שני בנים, ורמז להם שיקראו
 להם כך.

5. "התורה חשובה מהכל..."

הרב עובדיה יוסף ואשתו זצ"ל

מרן זכה לסיוע נפלא מבית. רעייתו הרבנית ויתרה על כל
 מנעמי העולם, עבור עסק תורתו. היא לא ביקשה לעצמה, לא
 בגד ולא תכשיט, לא רהיט יקר ולא חפץ נוי. אולם משאלה

צנועה אחת קיננה בליבה של הרבנית. עז היה חפצה לרכוש עבור בני הבית ארון בגדים. אכן כן. בשנות הנישואין הראשונות, אפילו ארון בגדים ראוי לשמו לא היה בביתו של מרן. בגדיהם של הילדים הקטנים היו צרורים בשקי בד, ובכל פעם שביקשה להשתמש בבגד כלשהו – היה עליה להוציא כמה וכמה בגדים... רעיון עלה במוחה. באותם ימי צנע, קיבלו תושבי ירושלים את מזונם באמצעות תלושים מוקצבים, שחולקו בין המשפחות. הרבנית החליטה לצמצם ממזונה, על מנת לחסוך פרוטה לפרוטה.

ואכן, במשך חודשים ארוכים סחרה הרבנית בחלק מן התלושים שקיבלה, ובתושיה רבה הצליחה לחסוך פרוטה לפרוטה. היא צירפה גרוש לגרוש ולירה ללירה, עד שהצטבר בידיה סכום נאה ומכובד, מאתיים לירות תמימות. עוד מעט ארכוש ארון בגדים" ייחלה בתקוה, "את הבגדים אסדר במדפים הרחבים, ואת החליפות אתלה על הקולבים" הרהרה. במקום סתר הצניעה את צרור הבד, ובו מאתיים הלירות, והמתינה לשעת כושר, בה יעלה בידיה לרכוש את הארון המיוחל.

והנה, באחד הימים הללו, הבחינה הרבנית כי מרן טרוד, משום מה. תחושת מתח ניכרה על פניו, והוא היה אחוז מחשבות. "מה ארע?" שאלה, ומרן סיפר בשקט על חיבורו הראשון, ספר השו"ת "יביע אומר", שכבר מוכן לדפוס, אך אין בידו כסף כדי לממן זאת.

"זהו חיבורי הראשון" אמר מרן בכאב, "ואני רוצה כל כך לראותו עולה על מכבש הדפוס".

הרבנית התלבטה לשניה אחת בלבד. מצד אחד עמד החלום הישן, ארון הבגדים, החיוני כל כך. ומן הצד השני עמדה התורה, ועמד החיבור החשוב של מרן. והיא החליטה לאלתר.

בצעדים מהירים ניגשה למקום המחבוא, שלפה את הצרור הסמוי, והגישה אותו לידיה של מרן, כשדמעות התרגשות בעיניה. "קח את הכסף, והדפס את הספר!" אמרה, "הארון יכול להמתין..."

מרן השתאה. הוא ידע במסירותה של אשת החיל, אולם לזאת לא ציפה. "בוודאי חסכה את הכסף עבור צורכי הבית" הרהר בכאב, אך הרבנית דחקה בו: **"התורה חשובה מכל! על הכל אוותר עבור התורה!"** והספר "יביע אומר" עלה על מכבש הדפוס והתקבל בברכה על שולחנם של הלומדים. הכסף שהעמידה הרבנית לרשותו של מרן הספיק גם להדפסת הכרך השני, והכסף שהתקבל ממכירתם של שני הכרכים הללו הספיק להדפסת הסידרה כולה. כל ימיו זכר מרן לרעייתו את חסד נעוריה, וכאשר נסתלקה לבית עולמה במבחר ימיה, קונן על אובדנה והעלה על נס את מסירותה למען התורה, ובפרט את אותה מסירות למען הדפסת הכרך הראשון של שו"ת "יביע אומר".

"שלי ושלכם - שלה הוא", נהג מרן לומר על הרבנית, כרבי עקיבא בשעתו...